

Στέλλα Μιχαηλίδου: «Έχουμε πολύ μεγαλύτερη δύναμη από αυτήν που νομίζουμε... Ας πάψουμε να είμαστε παθητικοί και ας αρχίσουμε να πιστεύουμε στη δύναμη της αγάπης!»

31/12/16

Στέλλα Μιχαηλίδου, μια γυναίκα πολυτάλαντη! Με αφορμή το καινούριο της βιβλίο «*Τα αληθινά δώρα του Αϊ Βασίλη*» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος, μας παραχώρησε την παρακάτω συνέντευξη και μας μιλά για τις παιδικές χριστουγεννιάτικες αναμνήσεις της, τη σχέση που είχε με το γράψιμο και φυσικά για το καινούριο της βιβλίο.

Ας τη γνωρίσουμε καλύτερα...

Είστε συγγραφέας, χορογράφος, ηθοποιός, καθηγήτρια. Ποια από όλες αυτές τις ιδιότητες αισθάνεστε ότι σας εκφράζει περισσότερο;

Δεν είμαι πια ηθοποιός. Πέρασαν γύρω στα δέκα χρόνια από την τελευταία φορά που εμφανίστηκα στη σκηνή. Δεν ήθελα πια να παίζω. Έκλεισα μετά από πολλά χρόνια σκηνικής παρουσίας αυτή την πόρτα και αν θελήσω να την ξανανοίξω, θα χρειαστώ οπωσδήποτε επανεκπαίδευση. Γιατί το θέατρο ως γνωστόν δεν είναι σαν το ποδήλατο. Χωρίς συνεχή εξάσκηση τα εκφραστικά σου μέσα αδυνατίζουν και ο φόβος της σκηνικής έκθεσης μεγαλώνει. Τώρα συνδέομαι με το θέατρο μέσω της σκηνοθεσίας παραστάσεων που απευθύνονται σε παιδιά. Την χορογραφία την θεωρώ μέρος της σκηνοθεσίας. Η συγγραφή και η διδασκαλία αποτελούν κλαδάκια του ίδιου δέντρου, της ίδιας ανάγκης. Της ανάγκης δηλαδή για επικοινωνία, για σχέση. Όλες οι ιδιότητες λοιπόν είναι εξ ίσου σημαντικές και είναι αδύνατο να τις ξεχωρίσω.

Θυμάστε, τι ήταν αυτό που σας παρακίνησε να ξεκινήσετε τη συγγραφή;

Το ξεκίνημα έγινε εντελώς συμπτωματικά, εντελώς απρόβλεπτα. Ποτέ πριν δεν είχα φανταστεί πως μ' ενδιαφέρει και πως μπορώ να το κάνω. Μεγάλη έκπληξη! Το ίδιο φαντάζομαι θα λένε και οι φιλόλογοι που είχα στο σχολείο!

Πότε σας δημιουργήθηκε η επιθυμία να ξεκινήσετε τη συγγραφή παιδικών βιβλίων; Αισθάνεστε, ότι τα παιδιά είναι πιο απαιτητικό κοινό;

Το πρώτο βιβλίο που έγραψα ήταν το θεατρικό έργο «Περπατώ εις το δάσος» το 1992 που ήταν παραγγελία της Πειραματικής Σκηνής της «Τέχνης» και συγκεκριμένα του Νικηφόρου Παπανδρέου. Πριν είχα γράψει μια σειρά από ιστορίες για το ραδιόφωνο, σε συνεργασία με την τότε δωδεκάχρονη, Στέλλα Κωνσταντίνου. Το γεγονός πως ένας πανεπιστημιακός δάσκαλος, ένας άνθρωπος του θεάτρου σαν τον Νικηφόρο μ' εμπιστεύτηκε ήταν καθοριστικό στο ξεκίνημα μου. Η υποδοχή που είχε η παράσταση ήταν εξαιρετική. Γκραν σουξέ! Την σκηνοθεσία έκανε η Γλυκερία Καλαϊτζή, τα σκηνικά ο Απόστολος Βέττας, την μουσική ο Κώστας Βόμβολος κι εγώ τις χορογραφίες. Εκτός από μένα έπαιζαν οι: Ελένη Δημοπούλου, Ιεροκλής Μιχαηλίδης, Χρήστος Αρνομάλλης, Ρούλα Μανισάνου, Μένη Κυριάκογλου. Ακολούθησαν κι άλλα θεατρικά έργα που πάντα έκαναν το ντεμπούτο τους στην Πειραματική Σκηνή.

Σχετικά με το δεύτερο σκέλος της ερώτησης σας μπορώ να πω πως ανεξάρτητα από το πόσο απαιτητικό είναι το παιδικό κοινό, σίγουρα είναι απόλυτα ευαίσθητο, εύπλαστο και, σε μεγάλο βαθμό, αθώο. Εμείς που απευθυνόμαστε σ' αυτό, χρειάζεται να νοιώσουμε την ευθύνη που έχουμε και να γίνουμε περισσότερο απαιτητικοί από τους εαυτούς μας και

τους συνεργάτες μας.

Ποιος ήταν ο αγαπημένος σας συγγραφέας και ποιο το αγαπημένο σας βιβλίο, όταν ήσασταν παιδί;

Τα βιβλία που είχαμε στο σπίτι όταν ήμουν παιδί ήταν κυρίως κόμικς, παραμύθια και Κλασσικά Εικονογραφημένα Μου άρεσαν ιστορίες από την μυθολογία όπως αυτή του Φρίξου και της Έλλης και των Μήλων των Εσπερίδων. Αγαπημένος μου συγγραφέας ήταν ο Άντερσεν και ένα από τα αγαπημένα μου βιβλία «το Ασχημόπαπο».

Έχετε αναφέρει ότι παλιότερα είχατε πολύ κακή σχέση με το γράψιμο. Τι θα λέγατε λοιπόν στους νέους, που αγαπούν να γράφουν, αλλά νιώθουν ότι δεν τα καταφέρνουν και τόσο καλά;

Κι εγώ το ίδιο νιώθω! Δυσκολεύομαι, αλλά συνεχίζω. Αλοίμονο αν κάναμε ό,τι μας είναι εύκολο. Μαθαίνουμε ν' αγαπάμε τη δυσκολία και κάθε φορά που κάνουμε μια υπέρβαση πανηγυρίζουμε!

Ποιο είναι, κατά τη γνώμη σας, το πιο δύσκολο κομμάτι της συγγραφής ενός βιβλίου;

Όταν ολοκληρωθεί η πρώτη γραφή μιας ιστορίας και πρέπει να γίνουν διορθώσεις και μικροαλλαγές. Όταν δηλαδή ο μύθος ολοκληρωθεί και πάψουν οι εκπλήξεις. Τότε αρχίζει μια άλλη δουλειά που με ζορίζει, που τη βαριέμαι και θα ήθελα πολύ να την αποφύγω.

Πρόσφατα, κυκλοφόρησε το καινούριο σας βιβλίο με τίτλο «Τα αληθινά δώρα του Αϊ Βασίλη», από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος. Θα θέλατε να μας μιλήσετε για αυτή τη συγγραφική δουλειά σας;

Μου φαινόταν απαίσιο ένα άγιος να κάνει διακρίσεις. Να χαρίζει σε κάποια παιδιά ό,τι θέλουν και με το παραπάνω και κάποια να τα ξεχνάει εντελώς. Μα τι άγιος είναι αυτός που συνεχίζει τις αδικίες, που ξεχνάει τόσα και τόσα παιδιά που πιστεύουν σ' αυτόν και επιπλέον κάνει όλη την ώρα χο χο χο σαν να μην τρέχει τίποτα! Αδύνατον! Κάποια στιγμή θα φτάσει σε αδιέξοδο! Επίσης σκεφτόμουν πως δεν μπορεί παρά να στεναχωριέται και να πονάει που τα παιδιά αλλάζουν όταν μεγαλώσουν. Που σκληραίνουν, κλέβουν, εξαπατούν και κάνουν πολέμους. Φυσικά με πολλές εξαιρέσεις. Τι ευθύνη έχει γι αυτό ο Άγιος Βασίλης; Τι μπορεί να κάνει; Είναι αλήθεια πως μια καλή σκέψη ακούγεται στην άκρη του κόσμου; Είναι αλήθεια πως όταν δίνουμε κάτι επιστρέφει σ' εμάς στο πολλαπλάσιο; Ποια είναι τα δώρα από τα οποία έχουμε πραγματική ανάγκη;

Μέσα από το βιβλίο σας περνάτε με διακριτικότητα κάποια σπουδαία μηνύματα. Κατά την γνώμη σας, ποιο είναι το σημαντικότερο μήνυμα αυτού του βιβλίου;

Έχουμε πολύ μεγαλύτερη δύναμη από αυτήν που νομίζουμε. Ας πάψουμε να είμαστε παθητικοί και ας αρχίσουμε να πιστεύουμε στη δύναμη της αγάπης.

Έχετε κάποια όμορφη ανάμνηση από τα Χριστούγεννα που γιορτάζατε ως παιδί, την οποία θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μας;

Δεν τα πάω καλά με τις αναμνήσεις. Όταν όμως σκέφτομαι τα Χριστούγεννα των παιδικών μου χρόνων, τότε που ζούσαν οι γονείς και οι παππούδες μου, τότε που η γιορτή ήταν αδιαμφισβήτητη, τότε που υπήρχε οικογένεια και αμεριμνησία, αισθάνομαι την καρδιά μου να ζεσταίνεται.

Επιλέξατε να γράψετε έμμετρα. Ποια πλεονεκτήματα και ποια μειονεκτήματα θεωρείτε ότι έχει αυτός ο τρόπος γραφής;

Το πλεονέκτημα είναι ο ρυθμός και η μουσικότητα του λόγου. Αρχίζεις να χορεύεις και οι λέξεις προκύπτουν. Η αναζήτηση της ομοιοκαταληξίας μερικές φορές οδηγεί σε ευχάριστες εκπλήξεις.

Το μειονέκτημα είναι πως πολλές εικόνες περιορίζονται, φτωχαίνουν. Για παράδειγμα στα αληθινά δώρα του Αϊ Βασίλη έγγραφα:

Ξωτικά ντυμένα με μπουφάν από μαλλί της γριάς και σκούφους από αμυγδαλόψιχα στολισμένους με ζαχαρωτά, φορώντας παπούτσια φτιαγμένα από φλούδες γαλάζιου κάστανου, άλλα πάνω σε Rollers και άλλα πάνω σε ηλεκτρικά πατίνια, έχουν ξεχυθεί στους κατάλευκους χιονισμένους δρόμους και ψάχνουν να βρουν τον Άη Βασίλη....

Αυτό στο έμμετρο έγινε:

Απ' το πρωί ξεχύθηκαν τα ξωτικά στους δρόμους,
φοράνε μάλλινα μπουφάν κι έχουν κασκόλ στους ώμους.

Με ρόλερς, με πατίνια και ξύλινα αλογάκια
ψάχνουν σε λεωφόρους και σε στενά σοκάκια
να βρουν τον Άη Βασίλη.....

Ποια είναι τα σχέδιά σας για τη χρονιά που έρχεται;

Όπως λέει ο Μπουσκάλια: να ζω, ν' αγαπώ και να μαθαίνω.

Τι λέτε να κλείσουμε αυτή τη συνέντευξη με ένα στιχάκι από εσάς;

Ναι, ας την κλείσουμε με μια ανολοκλήρωτη ιστορία για ένα ελεφαντάκι.

Ελεφαντάκι Με Μαγιό

Μικρό ελεφαντάκι παχουλό
Προβάρει το καινούργιο του μαγιό
Δώρο απ' τη νονά του Θεανώ
Που χρόνια ζει στο εξωτερικό
Ρουφάει την κοιλιά του δυνατά
Σηκώνει τη μουσούδα του ψηλά
στρίβει δεξιά κι αριστερά
οιτάζεται στις λίμνης τα νερά
«Ωχ, αυτό που βλέπω», αναφωνεί
«Πραγματικά πολύ με αδικεί
Λες νάμαι αληθινά τόσο χοντρό
Να χω (μια) κοιλιά σαν φορτηγό
Ή μήπως το μαγιό δεν μου πηγαίνει
Το κόκκινο το χρώμα με παχαίνει;
Κοίτα πως φουσκώνουν οι ραφές
αυτές στο πλάι και οι μπροστινές
νομίζω πως το σχέδιο «προσθέτει»
και το ντεκολτέ πολύ μ' εκθέτει
ω ω ω ωω ωωωωωωω.....
χίλιες φορές καλύτερο να βγάλω το μαγιό
κι από δω και πέρα να τριγυρνώ γυμνό»

Σας ευχαριστούμε πολύ και σας εύχομαστε μια όμορφη και δημιουργική χρονιά!

<http://www.maxmag.gr/synenteukseis/stella-michailidou/>